

Grundlovsfesten løb til alt Held af i fuldskændig Ro og Orden, og der var, mig bevidst, ikke en Gang en fuld Mand til Stede. Jeg er derimod overbevist om, at vare Gendarmerne komne til Stede, saa skulde der nok være bleven Halløst, saa vilde der nok være flet noget lignende som i Brønderlev og Mars. Om det skal tjene til at styrke de politiske Tilstande i Danmark at hyde os Sligt, det faar være den ærede Krigsministers Sag, men det er uøgetelig aparte Tilstande, som vi ere komne ind i. Siden jeg har Ordet, vil jeg ogsaa med et Par Ord omtale den Bevilling, der er forlangt til Fortsættelsen af Besætningsvæsenet. Den kan jo ikke kaldes provisorisk, thi der foreligger jo her for os Forlangende fra Krigsministeren om Bevilling fra os, men vi have jo saadan paa Forhaand paa Følelsen, at dersom vi ikke bevilge den, saa kommer den provisorisk, men det faar nu være den ærede Krigsministers Sag. Jeg vil nu ikke alene haabe, men holder mig overbevist om, at den ærede Krigsminister hverken faar denne eller nogen lignende Bevilling til Kjøbenhavns Landbesættning. Det er ikke, fordi jeg ikke er enig med Krigsministeren og enhver Anden om, at vi skulle gjøre Noget for Forsvaret. Det lyder jo rigtignok fra den anden Side ved enhver Leilighed, at vi ere saa blottede for al Fædrelandsfølelse, at vi aldeles Intet ville gjøre for Landets Forsvarsvæsen. Det gaar imidlertid med denne Paastand som med saa mange andre, den mangler Bevis. Vore Bevillinger i de senere Aar baade paa Krigs- og Marineministerens Budgetter vidne høit derom. Vi kunne jo se det statistisk opgjort, at der ikke er noget Land, der i Forhold til sit Folketal og Omraade giver Mere ud til sit Militærvæsen end Danmark, og saa skulle vi dog høre Dag efter Dag, at vi ikke ville gjøre Noget! — Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), som til en vis Grad var meget interessant i Dag, i det Mindste med Vittigheder, vil jeg sige, at dersom han havde brugt ligesaa mange Grunde, som han brugte Vittigheder, til at overbevise os om, at hans Paastande vare rigtige, vilde det have været ulige heldigere, og jeg er enig med min ærede Sidemand til Høire (Clausager) — jeg har jo ikke i saa saa Aar siddet i de forskjellige Hæruddvalg, vi have haft — i, at man kan sige til de Officerers Røst, som vi tidligere have samarbeidet med der, at de have gjort sig Umage for at belægge deres Paastande med Grunde og ogsaa ofte overbevist os — om det nu end ikke har været om Kjøbenhavns Besættning. Der har ogsaa været flere Kolleger af det ærede Med-

lem, der med Dygtighed have gjort sig Umage for at overbevise os om Rigtigheden af Kjøbenhavns Besættning, men de have rigtignok ikke brugt den Fremgangsmaade som det ærede Medlem. Hvis det ærede Medlem imidlertid vil vedblive med nogle Gange endnu at optræde paa den Maade, saa skal han nok komme til at føle Virkningerne deraf. De Officerer, som før have været her, have i det Mindste opnaaet vor Agtelse, vor Overbevisning om, at de vare fuldt overthydede om Rigtigheden af deres Fordringer; men det har det ærede Medlem ikke været i Stand til endnu — i det Mindste ikke overfor mig. Endnu vil jeg kun sige, at det undrer mig og Mange — jeg kan gjerne sige det store Flertal af det danske Folk — at vi som konstitutionel Stat skal regjeres paa alle Maader provisorisk. Jeg kan endda forstaa, at den ærede Krigsminister, om hvem jeg intet Dieblik kan tro Andet, end at han er besjælet af en varm Følelse for vort Fædreland, er overthydet om at Kjøbenhavns Besættning er det eneste Rigtige for Tiden. Hvad der imidlertid er mig umuligt at forstaa, det er, at han bag efter vil fremkalde disse Fæstninger paa Trods af Befolkningen — der kan ikke bruges mildere Udtryk. Det er sagt Krigsministeren og Regjeringen ikke en Gang, men mange Gange og det har vist sig ved Opløsning efter Opløsning, hvor der er svaret saa tydeligt som tænkes kan, at det danske Folk er bestemt imod Kjøbenhavns Besættning og tror, at det vil blive til Ubelæggelse for Fædrelandet og vil fremstjynde den danske Stats Opløsning. Nu kan den ærede Krigsminister ganske vist svare: Derfor kan det dog godt være feilagtigt — Ja, men den Feil bliver dog ulige større, at man vil bygge saadanne Fæstningsværker mod Folkets Overbevisning. Thi hvor ere de Folk, der skulle forsvare den, naar Alt kommer til Alt? Jeg gad dog vide, hvorledes den høitærede Krigsminister tænker sig den af min Nabo til Høire (Clausager) udfæstede Tanke, altsaa hvorledes en saadan Fæstning i Tiden vil blive forsvaret, om den vil blive forsvaret med Kulde i Stedet for med Varme. Jeg kan tale en Del med af Erfaring, og jeg kan med Fornøielse appellere til Krigsaarene 1848—50. Man siger lidt, at vi skulle lytte til Anden fra 1848, thi da ville vi staa os bedre. Jeg siger ja, gid det var saa vel, at Anden fra 1848 baade i Krigs- og borgerlig Henseende var tilbage, saa stod vi bedre, men tro de Herrer, at de fremkalde Anden fra 48 ved at komme til os paa den Maade og forlange Benge bevilgede, saa sige de storlig feil. Dersom der kommer den Nødvendighed, at